

vané vozy dne 31. července 1914 odhadovali, vycházeli z prodejní ceny vozů těch. Leč z protokolu o tomto odhadu sepsaného vyplývá, že vycházeli ze »skutečné, tehdejšímu stavu odpovídající ceny.« Mohla by tedy úvaha žal. komise obstáti jedině tenkrát, kdyby tehdejší znalci byli výrazem, jehož při odhadu použili, mínili »prodejní cenu« automobilů. Pro takovýto závěr však ve spisech podkladu není. Konečně pro zjištění, že firma L. a K. dostávala jistě aspoň po 100 dnů náhradu za používané vozy, není rovněž ve spisech podkladu. Z protokolu z 31. července 1914 plyne pouze, že náhradu tu dostávat měla. Jestliže firma popřela, že by náhradu tu byla obdržela, pak k vyvrácení tohoto jejího tvrzení obsah zmíněného protokolu nikterak nestačil.

Jest proto nař. rozhodnutí v této druhé části podstatně vadným.

Č. 7662.

Dávky za veřejné úkony: * Strana nemá právního nároku, aby úřad k její žádosti (rozkladu) snížil dávku, kterou jí z úředního výkonu dle zák. č. 53/25 uložil; nárok takový není založen ani v § 6 cit. zák.

(Nález ze dne 7. května 1928 č. 6767/27.)

Věc: Heř. T. v M. proti ministerstvu vnitra o dávku za úřední úkon.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Min. vnitra udělivši st-li státní občanství čsl. vyměřilo mu rozhodnutím z 18. listopadu 1926 dávku vzhledem k prospěchu ze stát. občanství, majetkovým a výdělkovým poměrům v částce 20.000 Kč. Do rozhodnutí toho podal st-l rozklad žádaje, aby uložená dávka byla snížena přiměřeně k jeho výdělkovým a majetkovým poměrům, poněvadž uložená dávka je příliš vysoká. Nař. výnosem žal. úřad žádosti o snížení dávky nevyhověl.

O stížnosti uvážil nss toto:

Dávka ve smyslu zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. za udělení státního občanství vyměřena a předepsána byla st-li již rozhodnutím žal. úřadu z 18. listopadu 1926 a byl žal. úřad dle § 4 cit. zák. k vyměření a předepsání dávky té příslušný. Rozhodnutí to, poněvadž vydáno bylo minem vnitra, mohl st-l naříkati jedině stížností u nss-u. St-l však k nss-u si nestěžoval.

St-l ve svém podání, jež označil jako rozklad a jež bylo podkladem nař. výnosu, žádal min. vnitra, aby předepsanou již dávku přiměřeně snížilo, a když min. nař. výnosem žádosti nevyhovělo, napadá výnos ten stížností tvrdě, že jím bylo zasaženo do subj. jeho práv. Tvrdí a dovozuje, že § 6 cit. zák. dává st-li nárok, aby vyměřená a předepsaná dávka byla snížena způsobem odpovídajícím jeho majetkovým a výdělkovým poměrům. Ale tu se stížnost mylí, vykládajíc si nesprávně ustanovení § 6 cit. zák.

Ustanovení to zní: »Kdo by bez zkrácení nutné výživy potřebné pro sebe a svou rodinu nemohl dávku zaplatiti, má nárok, aby úřad k vy-

měření dávky příslušný od vyměření upustil nebo dávku prominul. Straně uplatňující nárok podle odst. 1 budiž s placením dávky poshověno do konečného rozhodnutí o tomto nároku. Podrobnosti ustanoví nařízení.«

K tomu stanoveno pak ve vl. nař. z 18. června 1925 č. 163 Sb. v § 3, odst. 1, že kdo by bez zkrácení nutné výživy, potřebné pro sebe a svoji rodinu nemohl dávku zaplatiti, může si vymoci právo chudých. V dalších ustanoveních obsaženy jsou pak předpisy týkající se vymáhání tohoto práva chudých.

Z cit. norem plyne, že strana má za splnění určitých podmínek nárok na to, aby úřad k vyměření dávky příslušný od vyměření dávky upustil nebo dávku prominul, že však z § 6 cit. zák., jehož se stížnost dovolává, nelze dovoditi nějaký nárok na to, aby k žádosti strany vyměřená již dávka byla úřadem ji vyměřivším snížena. Nějaká konkluse a majoritad minus není tu přípustna, poněvadž jde o ustanovení výjimečné, v němž výslovně mluví se jen o nároku, aby úřad od vyměření dávky upustil nebo dávku, čímž zřejmě rozuměti lze jen dávku celou, prominul, a prov. nař. v § 4 mluví o právu chudých; nikde neděje se zmínky o tom, že by strana domáhajíc se tohoto práva chudých měla nárok na to, aby předepsaná dávka byla jí na pouhou žádost snížena. Je pravda, že se dávka dle § 2 zák. č. 53/25, pokud není stanovena pevnou sazbou, ustanovuje i se zřetelem k majetkovým poměrům strany; ale měl-li st-1 za to, že min. vnitra, vyměřivši mu svým rozhodnutím z 18. listopadu 1926 dávku 20.000 Kč, k jeho majetkovým poměrům náležitého zřetele nevzalo, mohl a měl, poněvadž rozhodnutí to v řádné cestě instanční v odpor bráti nemohl, stížností u nss-u na toto rozhodnutí podanou to výtýkati. Nějakého nároku na to, aby žal. úřad vzhledem k jím podanému rozkladu předepsanou již dávku snížil, st-1 nemůže dovozovati ani z ustanovení § 6 zák. č. 53/25 ani z jiné nějaké normy. — — —